



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Magnum Matrimonij Sacramentum Casibus Practicis
Expositum**

Reutlinger, Ignaz

Augustæ Vindelicorum, 1716

VD18 10508716

Dissertatio proœmialis de Natura, & essentia Matrimonij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40059



PARS SECUNDA.

De Matrimonio , & eiusdem impedimentis,

DISSERTATIO PROŒMIALIS.

De Natura , & Essentia Matrimonij.

Possumus ea tractavimus, quæ ad Sponsalia propriè accepta pertinent , per quæ veluti via sternitur ad Matrimonium, istius nunc explanationem aggredimur , circa quod notant communiter Doctores , in Jure quinque nominibus id appellari consueisse ; vocatur nempe *Sponsalia* , *connubium* , *nuptiae* , *conjugium* , & *Matrimonium*. Et quidem Sponsalium nomine teste Covarr. p. I. de Matr. c. 1. n. 6, & 7. non infrequenter à Jure appellatur Matrimonium , ut videre est c. Conjuges. c. cùm desponsatam. 27. q. 2 alijque pluribus locis , eo quòd Matrimonium per Sponsonem , id est , per stipulationem , ut moris est , contrahatur per interrogationem , & responsione c. penult. De Sponsal. eaque nuncupatione etiam sacræ literæ utuntur ; in qua acceptione tamen intelliguntur Sponsalia de præsenti. Connubium dicitur quasi nubendo , vel velando , nubere enim , vel obnubere , priscis velare , aut operire significabat , solitaque est mulier antiquissima consuetudine , quando

quando viro despondebatur, velo quopiam, quasi nube operiri, conjugatorum more, ut se viro inferiore, ac subditam meminisset, ut constat ex c. Fæmina 30. q. 5. & seq. ubi assertur exemplum Rebæcæ, quæ cùm Isaaco occurreret, intelligentis hunc esse, cui ducetur uxor, caput suum obnubere cepit, docens, verecundiam nuptijs praire debere. Simile quid adducit Basil. Pontius L. 1. De Matr. c. 1. n. 3. ex lib. Genesis c. 20., ubi cum Abimelech Sararam, sororem Abrahæ esse existimans, sibi accepisset uxorem, & postea correptus à Domino, ejusdem uxorem esse agnovisset, eamque marito redderet, dixit: ecce! mille argenteos dedi fratri tuo; hoc erit in velamen oculorum ad omnes, qui tecum sunt, & quocunq; perrexeris, memento deprehensam: incedebat quippe solutis crinibus more Virginum; quare ut non Virgo, sed uxor esse nosceretur, dedit ipsi ad emendum velamen, quo operiretur conjugatorum more, mille argenteos, ne alius sororem esse putans decipereatur. Quod connubium, id ipsum ex multorum expositione significant nuptiæ, nam apud Romanos olim mulier nupta, & obvoluta flammeo, id est, testa velamine lutei coloris, ut est apud Plinium L. 21. c. 8. in domum mariti deducebatur; hinc (ait Zoëlius n. 1. ff. De Ritu nupiarum) nomen nupiarum deductum est; ne verò hæreamus in

sola antiquorum consuetudine, unamque vocem cum altera confundamus, cùm præsertim ista obviatione nostris temporibus minus jam usitata sit, præplacet dicere cum Perez disp. 13. de Matrim., *Nuptiæ* nomen Civile esse, & potius solemnitatem, celebritatemque contractus conjugalis initi, in quoecunque demum ea solemnitas sita sit, quam ipsum conjugium, denotare.

Conjugium vocatur à conjunctione duorum, quod duos sub eodem iugo Societatis conjungat. Denique omnium usitatissima appellatione dicitur *Matrimonium*, hac nuncupatione à Matre potius desumpta, quam à Patre, quia cùm Matrimonium præcipue spectet procreationem prolis, & generis humani propagationem, graviora onera in hoc subeunda sunt Matri, quam Patri, cùm illa prolem in utero, & extra istum suâ substantiâ alat, estque ipsa prolis certa parens, tametsi vulgo conceperit L. 2. ff. De *In Ius vocando*, cùm Pater non ita certus sit, unde etiam proles contrahit ex Matre conditionem servi, aut liberi secundum regulam generalem: partus sequitur ventrem. L. Partum. 7. C. De Rei vindicat.

Matrimonium tot nominibus appellatum definiti solet communiter *Maris, & fæminæ conjunctio, individuum vitæ consuetudinem retinens, quæ definitio desumitur ex utroque Jure, c. Illud 11. §. verū. De Præsumpt. §. Nuptiæ*

*Nuptiæ. Instit. De Patria potest. & L. I.
ff. De Ritu nupt. eamque passim om-
nes DD. admittunt.*

Potest verò Matrimonium dupli-
citer accipi. 1. Sumitur pro ipso
contractu, quo Sponsi sibi mutuò
tradunt corporum dominium. 2.
Pro vinculo proveniente ex tali con-
tractu, & semper post ipsum con-
tractum perseverante, atque huic
posteriori acceptio tradita defini-
tio competit. Primo autem modo
acceptum Matrimonium definitur
à Coninck disp. 24. dub. 1. de Ma-
trim. *Contractus, quo legitima per-
sonæ in sua corpora sibi mutuum dominium
tradunt ad usum Matrimonij.* Ut verò
conveniat Matrimonio non solum,
in quantum est contractus, sed
etiam in quantum est Sacramentum,
definiri potest cum Bonacina q. 2.
pu. 1. n. 2. *Legitimus, & indissolu-
bilis contractus inter virum, & sœminam,
quo traditur, & acceptatur mutua cor-
porum potestas, & confertur gratia san-
ctificans.*

Porrò in quonam consistat vera
essentia Matrimonij, magna apud
AA. est disputatio, an ea sita sit
potius in vinculo, an verò in con-
tractu? Sanchez, Perez, Pirhing,
& alij essentiam Matrimonij dicunt
consistere non in contractu, qui est
tantum causa efficiens, & transit,
postquam factus est, cum tamen
Matrimonium formaliter specta-
tum per modum statûs duret usque
ad mortem alterius conjugis, sed

consistere in ipso vinculo perma-
nente, quo conjuges sunt inter se
uniti, quod oritur ex mutuo con-
senso, & traditione.

Hæc disputatio fortè plū est de
nomine, quām de re, cūm in Con-
cilijs Florentino, & Tridentino no-
men Matrimonij attribuatur & vin-
culo, & ipsi contractui, ut notat
Dicastillo disp. 2. de Matr. dub. 1. n. 4.
& Perez disp. 13. Sest. I. n. 5. Atque
ipsum contractum dici Matrimo-
nium, si Matrimonium accipia-
tur pro Sacramento, sive in quan-
tum est Sacramentum, extra du-
biū est, quia nequit esse Sacra-
mentum id, quod est permanens, nem-
pe vinculum, sed id, quod tran-
siens est, qualis est prædictus con-
jugum consensus per verba de præ-
senti, vel alia externa signa mani-
festatus, cūm omnes Theologi uni-
cum agnoscant Eucharistiæ Sacra-
mentum permanens, quare id,
quod est formaliter, & essentialiter
Matrimonium, non est Sacra-
mentum, sed id, quod est causaliter
Matrimonium; quo sensu loquitur
Concil. Florentinum in Decreto Eu-
genij IV. *Causa efficiens Matrimonij
regulariter est mutuus consensus per ver-
ba de præsenti expressus.* Verū cūm
ista ad praxin parū faciant, re-
linquamus ea Theologis speculati-
vis.

In definitione superiùs data ad-
huc notanda sunt aliqua verba ibi-
dem posita, ac 1, quidem diecas
conjunctio

conjunctio viri, & feminæ, ut exprimantur personæ conjungendæ, quæ debent esse legitimæ, hoc est, nullo impedimento ad libertatem. Additur individuum viræ societatem retinens, ut exprimator mutua cohabitatio, & indissolubilitas Matrimonij, in qua hoc ab alijs contractibus plurimum differt, qui mutuo consensu celebrati mutuo consensu dissolvuntur: non sic Matrimonium ex Divina institutione, tum in bonum prolium, tum ut coniunctio Christi cum Ecclesia significetur.

Expedita hac ratione naturâ Matrimonij, aggredimur nunc ipsum.

opus, totamque hanc materiam methodo in prima parte observata dispertiemur iterum in sectiones, & quæstiones, in quibus examinabimus, quæ dispositio, & intentio in contrahentibus, qualique consensus ad Matrimonium requiratur: deinde an aliquando dissoluble sit quoad vinculum: quæ ejus impedimenta tum impedientia, tum dirimentia. Addemus denique etiam tertiam partem, in qua agetur de divorcio, seu dissolubilitate Matrimonij quoad thorum, ac de officijs, & obligationibus conjugum.



Sectio